

Prvine slovanskih jezikov v baskovščini ter v semitskih in indijanskih jezikih

Slovenščina je prajeziku najbližja

Ivan Topolovšek je genialen, a nepriznan slovenski jezikoslovec. V njegovem času so vsi jezikoslovci iskali le razlike med jeziki, sam pa je iskal in tudi našel velike podobnosti in sorodnosti med besedami v jezikih narodov, ki sicer zgodovinsko, časovno ali zemljepisno niso prav nič povezani. Že pred koncem devetnajstega stoletja je Topolovšek odkrival fascinantne podobnosti med slovenskimi besedami oziroma besedami drugih slovanskih jezikov ter baskovskimi, irskimi, kaldejskimi in hebrejskimi besedami, pa celo sorodnimi besedami iz nam docela neznanih indijanskih jezikov, kot sta kečuansščina in ajmarščina.

Odkrite neštete sorodnosti je pripisal njihovemu sku-

pnemu jezikovnemu praserodstvu, saj je zagovarjal tedaj priljubljeno tezo o enotnem izvoru človeštva; to so na začetku dvajsetega stoletja izpodrinile rasistične teorije in je nato za skoraj sto let izginila, danes pa je že splošno sprejeta znanstvena resnica.

Celotno človeštvo ima torej en sam izvor in na samem začetku je imelo tudi en sam skupni prajezik, iz katerega izvirajo prav vsi jeziki. Topolovšek seveda še ni mogel vedeti, da je temu prajeziku od vseh jezikov še najbližja ostala prav naša slovenščina, kar je nesporno dokazala šele moja malenkost v enaindvajsetem stoletju. Je pa Topolovšek nesporno odkril besedne prvine slovanskih jezikov v baskovskem jeziku ter v semitskih in indijanskih jezikih, kar je nato dokazal s po-

sto in več nespornimi primeri takšnih skupnih besed, ki pa jih je vse nato razložil in pri-

Topolovškova knjiga, ki je izšla pri založbi Amalietti & Amalietti, je na voljo na Misteriji.si (23 €).

kazal še v več drugih jezikih. Ta knjiga je nadvse zahtevno in kompleksno delo, saj vsebuje nekaj ducatov različnih jezikov in črkopisov, kar pa nam razkrije, da je bil Topolovšek velik poliglot, zaradi njegovega eruditskega znanja pa je tudi pravi primerek slovenskega vseveda, ki so danes pri nas sicer skorajda že povsem izumrli ali pa se le modro skrivajo.

Avstrijska oblast Topolovškovih odkritij oziroma njegovih knjig ni niti skrila niti prepovedala, sta pa to potem storili obe Jugoslaviji, tudi s knjigami njegovega soborca Žunkoviča, avtorja knjige *Kdaj so Slovani prišli v srednjo Evropo*. Njunih knjig, ki so jih celo na veliko ponatiskovali, niso prepovedali, je pa oba avtorja doletela težka usoda in žalostna smrt. Bila

sta pač prezgodnja petelina, ki jih prve zakoljejo. Žunkoviča, ki je bil vojaški častnik, so kazensko invalidsko upokojili že pred prvo svetovno vojno, Topolovšek pa je bil Miklošičev študent, vendar ni mogel diplomirati, ko se je Miklošič upokojil in je svojo stolico predal hrvaškemu nacionalistu Vatroslavu Jagiću. Zato se je nato moral preživljati kot najnižji pisar in je dobesedno stradal, medtem ko je ves svoj čas posvečal svojemu pionirskemu in genialnemu jezikoslovnemu raziskovanju, naposled pa je osamljen in zapostavljen preminul v ljubljanski umobolnici na Studencu.

Oba sta bila pravzaprav naša prva venetologa z začetka dvajsetega stoletja in tudi naši vodilni venetologi iz druge polovice dvajsetega stoletja – pater Tomažič, Šavli in Bor – so prve argumente in spoznanja črpali prav iz teh njunih dveh knjig, ki sta

kot globoka vodnjaka, polna hladne in osvežilne vode resnice o naši zakriti preteklosti, ki jo razkrivata vsak po svoje; Žunkovič z izredno zanimivimi in zelo pisanimi arheološkimi, zgodovinskimi, zemljepisnimi in jezikovnimi dokazi, Topolovšek pa z izjemnimi, podrobnimi in obsežnimi študijami besed in njihove sestave, ki jih nato najdeva v povsem različnih jezikih.

Oba sta pri svojem dokazovanju prav po detektivsko domiselna in genialna, niso pa pomembna samo njuna nesporno ugotovljena dejstva, temveč tudi načini in postopki preiskav in argumentacij, ki sta jih sama iznašla in nato spretno uporabljala. Pri svojem delu nista imela prav nobenih pravih vzorov ali zgledov, oba sta namreč oralna ledino, vsak na svojem polju zanimanja, vendar sta skupaj posejala semena, ki so nato po sto letih znova zrastle v bogato žetev, ki jo lahko

danesh vsi, ki nas vsaj malce zanima prava preteklost Slovencev in človeštva, pozanje-

mo že samo s tem, da pozornostno preberemo njuni knjigi.

Peter Amalietti ❁

IZ TOPOLOVŠKOVE KNJIGE

»Najodličnejši in najbolj pravi vir baskovščine je slovenski ljudski jezik, kot ga danes govorijo na Kranjskem, Spodnjem Štajerskem, v jugovzhodnem delu Koroške, Gorici, na področju Trsta, v severozahodni Istri, Benečiji in na jugozahodu Madžarske. V prid nekdanje povezave Baskov s Slovani govori na najbolj očiten in prepričljiv način sorodnost baskovščine s slovanskimi jeziki. Ujemanju vseh bistvenih potez lahko sledimo vse do podrobnosti: isti koreni, enako tvorjenje besed s pomočjo dodajanja pripov. Najdemo enaka imena za dan in noč ter za mnoge druge naravne pojave, za družbeno življenje, za dele telesa in bolezni, za hrano in dele obleke.«

»Indijanska kečuanščina se ujema z jezikom Indoevropejcev in Semitov in tu znova prevladajo še zlasti slovanski elementi. Skladnosti so zelo opazne, gradnja besed je tako enaka, da na kakšno naključno podobnost tukaj ne moremo niti pomisliti. Našli smo kečuanške besede za sorodstvena razmerja, dele telesa, oblačila, jedi in pijače, bivališče, leseno ključavnico obešanko, vreteno, več naprav, glasbila, obrambna orožja, živali (sesalce, ptice, dvoživke, plazilce, ribe, žuželke, lupinarje ...), rastline, naravne pojave, praznovanja, višje bitje, hudiča in za številne druge pojme, ki se povsem skladajo z indoevropskimi besedami, še posebej pa z besedami slovanskih jezikov.«